

ת"פ 22672/12/19 - מדינת ישראל נגד בוריס שפירא

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 22672-12-19

21 יוני 2021

לפני כב' השופט דורון יפת

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רינת יאיר אילון

הנאשם:

בוריס שפירא
ע"י ב"כ עו"ד אלעד שרון

החלטה

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין העסקה של עובד זר ללא היתר והעסקה של עובד כאמור שלא כדין וזאת, בהתאמה, בניגוד לסעיפים 2(א) ו-2(ב) ו-סעיף 1 יג ובניגוד לסעיף 2(1)(1) לחוק עובדים זרים, תשנ"א-1991.
- כאן המקום לציין, כי לכתחילה הוגש כתב אישום גם בגין אי עריכת ביטוח רפואי לעובד זר, אך לאחר דיון ההקראה הסכימה המאשימה לתקן את כתב האישום.
- לטענת **הנאשם**, על בית הדין לעשות שימוש בסמכותו על פי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, לפיה, כאשר נוכח בית המשפט בתום פרשת התביעה, כי לא הוכחה האשמה, אף לכאורה, יזוכה הנאשם (להלן- הבקשה אין להשיב לאשמה). בנסיבות המקרה שבענייננו, המאשימה הגישה כנגד הנאשם כתב אישום רשלני שכן לכתחילה כללה במסגרתו את העבירה הנזכרת בגין אי עריכת ביטוח רפואי לעובד זר.
- לגופו של עניין טוען הנאשם בבקשה אין להשיב לאשמה כי יש לבטל את האישום ממספר טעמים. המאשימה מייחסת לו העסקה שלא כדין של עובד זר בין התאריכים 22.10.2018 לבין 11.3.2019, אך הנאשם הציג לבית הדין אשרה מסוג ס2א5 (נ/1) בתוקף מיום 14.10.2018 ועד ליום 4.2.2019. לפיכך יש לזכותו כבר עתה מהעבירה המיוחסת לו בין התאריכים 22.10.2018 ועד ליום 4.2.2019. בנוסף, המאשימה לא הוכיחה מה המקור החוקי לאישום, שכן כיצד העדר אשרה אינה מתירה לאדם לעשות פעולה, מונעת ממנו לעשות את אותה הפעולה מלכתחילה לא היה רשאי לעשות? כמו כן טוען הנאשם, כי מעבר לאי הוכחת הבסיס הנורמטיבי לאישום, כשלה המאשימה בהוכחת היסוד הנפשי הנדרש להוכחת האשמה; וכי כתב האישום עומד בניגוד לפסיקה

עמוד 1

עקרונית של בג"צ ושל בית המשפט המחוזי. זאת ועוד. קיים בעניינו של העובד צו מניעה/ארעי של בית הדין לעררים המונע אכיפה.

5. לטענת **המאשימה**, מוטב שטענות ב"כ הנאשם בעניין התנהלות רשלנית ולא מקצועית לא נטענו, שכן אין מקומן בכתבי בית דין כלל ובשיח בין חברים למקצוע בפרט. מסמכי הביטוח הומצאו למאשימה לאחר הגשת כתב האישום וזמן רב לאחר דיון ההקראה, כך שהתיקון היה לפני משורת הדין.

6. לגופו של עניין טוענת המאשימה, כי על פי אמות המידה שנקבעו בפסיקה, לא נופלות הנסיבות כאן לגדר אותם מקרים, בהם ניתן לומר כבר בשלב זה, כי זיכוי של הנאשם הוא התוצאה היחידה האפשרית ועל כן יש לדחות את טענות הנאשם. בנוסף טוענת המאשימה, כי די בכך שאף הנאשם מודה בבקשתו שאין להשיב לאשמה, כי לא היה בידו ולו אישור לכאורה כי היה לעובד רשיון שהייה ו/או רשיון עבודה בישראל לתקופה שבין 5.2.2019 ועד ליום 11.3.2019 בכדי לדחות על הסף את הבקשה כי אין להשיב לאשמה. כמו כן טוענת המאשימה, כי לגבי מסמך נ/1 קיימת מחלוקת בין הצדדים על קבילותה ומשקלה של הראייה שהוגשה (ע' 9 ש' 31-32). עם זאת, מאחר שבשלב אין להשיב לאשמה, אין מקום להדרש לשאלות של משקל ומהימנות, שומרת המאשימה את טענותיה לשלב הסיכומים, ותטען כי אף אם תתקבל ראייה זו, הרי שהנאשם העסיק את העובד מושא האישום בתקופה מיום 5.2.2019 ועד ליום 11.3.2019 שלא על פי היתר כדן. זאת ועוד, המאשימה הצביעה על ראיות הקושרות לשיטתה את הנאשם לעבירות המיוחסות לו. כמו כן, לא ברורה למאשימה טענת הנאשם בדבר העדר חוקי לאישומים, שכן כתב האישום מייחס לנאשם 2 עבירות הקבועות בחוק. בנוסף, מהוראות חוק עובדים זרים, חוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד-1954 וחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, עולה, כי חל איסור העסקה של עובד זר לרבות עובד מסתנן וכי על מנת לקבל רשיון עבודה או רשיון שהייה עליו לפנות על מנת לקבל רשיון לפי שיקול דעתו של השר. ומשאינו מסתנן, על המעסיק לפנות לקבלת היתר העסקה כנדרש בסעיף 1'ג לחוק עובדים זרים. אין מחלוקת כי לעובד היה רשיון שהייה שתוקפו פג, במשך תקופה ממושכת, וכי העובד לא אחז ברשיון זמני כחוק מכל סוג שהוא והעובד היה ללא מעמד בתוקף כלל. הנאשם לא חסה תחת מדיניות אי האכיפה. האכיפה בוצעה כדן. משמעות העדר האכיפה כנגד העובד אין לה כל משמעות לגבי אכיפה כנגד מעסיקו. עת"מ 35858-06-10 אינו רלבנטי, שכן ההחלטה בו נקבעה טרום הודעת המדינה בבג"ץ ובטרם ניתנה הודעת המדינה על המשך הליכי אכיפה ותנאיהם. ואחרון, הנאשם בחר לעצום את עיניו, תחת לבדוק כדבעי את מעמדו של העובד, ותחת לבדוק את התנאים המותרים להעסקת עובד זר מתעלם ממחדליו הוא.

7. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי בשלב זה של ההליך יש לדחות את בקשת הנאשם שאין להשיב לאשמה.

8. סבורני כי בנסיבות המקרה הובאו ראיות בסיסיות להוכחת יסודותיהן של העבירות שפרטיהן הובאו בכתב האישום. שכן, הנאשם הציג לבית משפט (נ/1) אשרה (מבלי להידרש בשלב זה לשאלות של משקל ומהימנות) מסוג ס2א5 בתוקף מיום 14.10.2018 ועד ליום 4.2.2019, בעוד שלא הוצגה על ידו אשרה לתקופה שבין 5.2.2019 ועד ליום 11.3.2019, כך שלגבי התקופה השניה מדובר

אפוא לכאורה בהעסקה שלא על פי היתר כדין. עוד לעניין זה ראה הודאת הנאשם בפרוטוקול ההקראה מיום 9.6.2020, חקירת הנאשם (מ/5; ע' 1 ש' 8-11); תלושי שכר של העובד הזר (מ/7) וכן מסמכי הביטוח הרפואי בהם רשום הנאשם כשם המעסיק של העובד הזר.

9. דומה כי המאשימה העלתה טענות כבדות משקל בתגובה לבקשה שאין להשיב לאשמה, אשר תמציתן הובאו בסעיף 6 לעיל. דיון בטענות הצדדים יעשה במסגרת פסק הדין.

10. משכך, ועל פי ההלכה הפסוקה, נסיבות המקרה שבענייננו אינן נופלות לגדרי המקרים בהם ניתן לומר, ברי בשלב זה, כי זיכויו של הנאשם הוא התוצאה היחידה האפשרית. על כן, יש לדחות את בקשת הנאשם שלא להשיב לאשמה.

11. ישיבת הוכחות תתקיים ביום 2.11.2021 בשעה 09:00.

ניתנה היום, י"א תמוז תשפ"א, (21 יוני 2021), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.